

Espai d'espiritualitat

ADOREM, SENYOR, LA VOSTRA CREU

Quan el Divendres Sant la creu sigui mostrada, tot el poble aclamarà: *Adorem Senyor, la vostra creu, lloem i glorifiquem la vostra resurrecció, per aquest arbre ha vingut la salvació per tot el món.* Aquestes paraules tenen relació amb l'altra aclamació, la que fem després de la consagració: *Anunciem, Senyor, la vostra mort, confessem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús.* Tenen relació perquè són el mateix sacrifici. El primer cruent, el segon incruent, el primer en la història, el segon en el sagrament. La creu de Jesús és adorada perquè ha estat glorificada. El Cos eucarístic de Crist és adorat perquè el Senyor ressuscitat és present, amb una presència substancial veritable i real. El Senyor va morir per reunir els fills de Déu dispersos pel món (Jn 11, 51). No ens reunim perquè sí, ni tant sols per un convencionalisme religiós, ho fem perquè Crist, Fill del Déu vivent, ha mort per nosaltres.

La seva oblació al Pare és inici de l'Església. També l'Eucaristia que conté tota la gràcia del sacrifici de Crist, convoca i reuneix l'Església. La celebració de la qual arriba al punt culminant en la celebració anual de la Pasqua. Què podem fer en aquets moments de la vida de l'Església? El primer és celebrar amb amor, preparació i voluntat les celebracions de la Pasqua. Certament els mitjans que tenim són precaris en molts llocs, però això no s'oposa a la dignitat, perquè la litúrgia no busca la forma externa per ella mateixa, sinó l'autenticitat i la vivència. Això no depèn de ningú, només de nosaltres. Cal posar hi cor i pregària. No n'hi ha prou de fer un calendari de Setmana Santa, cal preparar-la amb dedicació i voluntat. Fem ho.

El misteri de la Pasqua és l'origen del tot... allí neix l'Església, l'Esperit Sant hi és donat, la caritat que ve del cel brolla, els sagraments, també l'esperança que *no defrauda* (Rm 5,5). Sense Pasqua no som. Preparem i visquem les celebracions pasquals amb ànim renovat. La seva Pasqua és la nostra. En el sentit que és nostra la seva creu, també és nostra la seva resurrecció. És la Pasqua del Senyor que ho renova tot, també la d'aquest any de gràcia 2025, en que l'Església universal celebra el Jubileu de l'Esperança. *Ha ressuscitat el Crist, la meua esperança*, diu tota l'Església.

Rafael Serra Abellà, pvre.

Símbols i signes

LES FLORS (II)

Durant el Tríduum Pasqual només hi ha dos dies en què les flors formen part de la litúrgia: Dijous Sant, i la nit de Pasqua. És tradició guarnir el monument on es dipositarà la reserva en acabar la celebració, on a més de flors, podem incloure l'olivera i les palmes de Diumenge de Rams, farigola florida, espelmes... La nit Santa de Pasqua ha de ser un esclat de flors, aromes i bellesa, que no siguin només per guarnir i decorar les nostres parròquies, sinó que siguin un símbol de lloanga al Ressuscitat!

A vegades podem caure en la temptació de "fer sempre el mateix", com sempre s'ha fet (el típic detall floral damunt de l'altar i un centre als peus). No tinguem por d'innovar, d'incloure elements nous, com fruits per exemple. O fins i tot elements que van lligats a la litúrgia que celebrem (per Corpus, espigues, pans decoratius al presbiteri; per Nadal, eucaliptus i ornaments verds de tota mena, teles de diferents colors, espelmes...).

Ramon Pérez Sánchez

Descobrim la Litúrgia de les Hores

ELS SALMS DE LAUDES

Antigament, en l'antic Breviari romà, i fins a la reforma de Pius X, el 1911, a Laudes es cantaven set salms. Sempre es començava pel salm 50 (els diumenges se substituïa pel 92, més breu). Seguia el 62 i el 66, i un altre que cada dia de la setmana era diferent (tots de caràcter matinal: 99, 5, 42, 64, 89, 142 i 91. Després venia un càntic de l'Antic Testament. I els tres últims salms eren invariablement el 148, 149 i 150 (els tres últims salms del Salteri, anomenats *laudate*, perquè comencen amb aquesta paraula: *Lloeü*, i que van donar nom a les Laudes). Aquests tres salms els troben, de fet, a totes les litúrgies, tant orientals com occidentals. És una pràctica que, probablement, prové de la sinagoga. L'actual Litúrgia de les Hores conserva aquests tres salms com a final de la salmòdia dominical de Laudes: el diumenge I, el 148; el diumenge III, el 148; i els diumenges II i IV, el 150. També és significativa la tradició de començar la pregària del matí amb el salm penitencial per excel·lència, el 50, anomenat *miserere*, i acabar-la amb els *laudate*. De la mateixa manera com iniciem la gran acció de gràcies que és l'Eucaristia amb l'acte penitencial, també la lloança matinal ha de sortir d'un cor purificat per la penitència.

La Litúrgia de les Hores actual proposa un primer salm matinal, un càntic de l'Antic Testament i un salm final de lloança. En el primer salm de Laudes hi ha sempre una referència a la llum, al matí, al dia que comença, a la resurrecció o a la pregària nocturna, tot esperant el nou dia com una visita del Senyor. Com que aquestes referències són la raó per la qual han estat assignats a aquesta Hora, cal fixar-s'hi bé. Alguns exemples:

— durant la primera setmana, el salm 62: “Passo les nits pensant en vós” (diumenge); el salm 5: “Us exposo el meu plet de bon matí” (dilluns); el salm 35: “Veiem la llum en la vostra llum” (dimecres); el salm 118, XIX: “Encara no és de dia ja vinc a implorar-vos” (dissabte);

— la segona setmana, el salm 117: “No moriré, viuré encara” (diumenge); salm 41: “Que el Senyor confirmi cada dia l'amor que em té” (dilluns); el salm 42: “Envieu-me la llum i la veritat; que elles em guïïn” (dimarts); el salm 71: “A les nits no em canso d'alçar les mans a vós” (dimecres); el salm 79: “Resplendiu [...] Feu-nos veure la claror de la vostra mirada” (dijous); el salm 91: “És bo de lloar [...], de proclamar al matí el vostre amor” (dissabte);

— la tercera setmana, torna a sortir el salm 118, XIX.

— i la quarta setmana, el salm 89: “Quan preneu els homes, són com un somni en fer-se de dia” (dilluns); el salm 107: “Desvetlleu-vos, arpa i lira meua, vull desvetllar l'aurora [...] Alceu-vos cel amunt, Déu meu, i ompliu la terra de la vostra glòria” (dimecres); el salm 142: “Que pugui escoltar el vostre amor a punta de dia” (dijous); el salm 91: “És bo [...] de proclamar al matí el vostre amor, i de nit la vostra fidelitat” (dissabte).

Jordi Guàrdia Romeu

L'Eucaristia, pas a pas

LA PREGÀRIA EUCARÍSTICA - RELAT DE L'ÚLTIM SOPAR

Després de l'epiclesi, el celebrant, en qui Crist es fa present i actua, pronuncia les paraules de la institució de l'Eucaristia tal com la trobem a 1Co 11, 23-25, i d'aquesta manera es fa present avui el misteri d'entrega, sacrifici i donació que el Senyor va culminar en la creu quan el seu cos es va entregar fins a la mort i la seva sang es va vessar per la nostra salvació, segellant l'aliança nova i eterna de Déu amb la humanitat, una aliança d'amor i fidelitat per sempre.

Feu això que és el meu memorial. Memorial, en català, significa el record d'un fet passat, però en hebreu significa l'actualització d'un fet passat, un passat que es fa present. Aquesta és la fe de l'Església catòlica i amb aquesta fe celebrem l'Eucaristia amb la certesa que el pa i el vi consagrats són el Senyor mort i ressuscitat en mig de la comunitat, perquè el mengem, el beguem i en Ell trobem la plenitud de la comunió amb Déu i amb l'Església, la salvació i la vida eterna.

Diu el missal que el celebrant s'inclini un mica sobre el pa i el vi en pronunciar les paraules de la institució de l'Eucaristia per simbolitzar l'alè de Déu, l'Esperit Sant amb el qual foren creades totes les coses (Gn 1,1). Ara torna a alenar l'Esperit Sant perquè s'esdevingui la nova creació, la plenitud de la creació de Déu i de la història de la salvació: el misteri pasqual de Jesús.

Diu sant Agustí que el pa i el vi consagrats ens transformen en Crist, ens converteixen en el que mengem i bevem. Que el Senyor ens ajudi a ser pans que, sense por, es parteixen i s'entreguen per amor als germans; vi que es vessa per donar vida, alegria i esperança al nostre món.

Xavier Roig Rovira, pvre.